

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επισημαίνον από του 'Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔχον περιεχόμενον περιεχόμενον, ἐκδόσεως παρασχεθὲν εἰς τὴν ἑκάστην ἡμέραν δωρεάν, καὶ ἀπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Παιδαγωγικοῦ Κέντρου τῆς Παιδείας, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς μαθητάς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
'Εσωτερικοῦ δραχ. 7.—'Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶναι προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
'Εν Ἑλλάδι: λπ. 18.—'Εν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 18
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
'Ὁδὸς Αἰόλου, 119, Ἰνστιτ. Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

'Εν Ἀθήναις, τὴν 23 Ἀγούστου 1897

'Ἔτος 19^{ον}.—'Αριθ. 35

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 264)

Ἡ σύλληψις τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας, τοῦ κυρίου Πασιέ, ἐξετέλεσθη ἀνευ τῆς ἐλαχίστης δυσκολίας. Ὁδηγήθη ἀμέσως εἰς τὴν Φόρσαν καὶ μετ' ὀλίγων οἱ δύο στρατηγοὶ ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σαβαρού, δουλὸς τοῦ Ροβίγου, τοῦ τότε Ὑπουργοῦ τῆς Ἀστυνομίας.

— Σὲ συλλαμβάνομεν! εἶσαι πολὺ εὐτυχής, διότι πίπτεις εἰς τὰς ἰδικὰς μας χεῖρας, τῷ εἶπεν ὁ Λαχωρῆ, ὁ ἑποικὸς ἦτο ἄλλοτε συνάδελφος σου εἰς τὸν στρατὸν καὶ τον μετεχειρίζετο μὲ μεγάλην οἰκειότητα.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ δουλὸς τοῦ Ροβίγου δὲν ἐφαίνετο ἐννοῶν,

— Ὁ Ἀυτοκράτωρ ἀπέθανε, τῷ εἶπεν ἐφορεύθη ὑπὸ τὰ τεῖχη τῆς Μόσχας τὴν 8 Ὀκτωβρίου. Ἡ Ἀυτοκρατορική Κυβέρνησις δὲν ὑφίσταται πλέον καὶ ἡ Γερουσία ἀνεκήρυξε τὴν Δημοκρατίαν.

— Καλὴ τί παραμόθια εἶν' αὐτά! ἀνέκραξεν ὁ Σαβαρὺ. Ὁ Ἀυτοκράτωρ ἀπέθανε! Τὴν 8 Ὀκτωβρίου! Ἄμ' ἐγὼ ποῦ ἔχω ἐπιστολήν του, χρονολογούμενην ἀκριβῶς ἀπὸ τῆς 8 Ὀκτωβρίου;

— Μπᾶ! καὶ τί μὲ τοῦτο;

— Τελοσπάντων, θά μας ἀκολουθήσετε μὲ τὸ καλὸ, ἢ θέλετε νὰ μεταχειρισθῶμεν βίαν; ἠρώτησεν ὁ Στρατηγὸς Γκυδάλ παρεμβαίνων καὶ ἐγγίζων μὲ τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους του τὸ στήθος τοῦ στρατηγοῦ.

— Ἦλθατε λοιπὸν εἰς τὸ σπίτι μου διὰ νὰ διαπράξετε ἄτιμον καὶ ἀνανδρὸν δολοφονίαν; ἀνέκραξεν οὗτος.

— Ὅχι, ἀπήνησεν ὁ Γκυδάλ, δὲν θά σας φονεύσω· ἀλλὰ πρέπει νὰ μας ἀκολουθήσετε!

— Ἔστω· ἀφήσατέ με μόνον νὰ ὑπάγω νὰ ἐνδυσθῶ.

— Ὅχι· καλλίτερα νὰ φέρουν ἐδῶ τὰ φορέματά σας.

Ἐπίτηδες ὁ Ὑπουργὸς ἐβράδυνεν ὅσον τὸ δυνατόν νὰ ἐνδυσθῆ. Ὅ,τι τῷ ἔλεγον τῷ ἐφαίνετο πολὺ παράδοξον, πολὺ ἀπίστευτον· ἤθελε δὲ νὰ κερδίσῃ καιρὸν, ἐλπίζων ὅτι ἐν τῷ μεταξύ θά ἐπῆρχετο γεγονός τι, ἱκανὸν νὰ τον διαφωτίσῃ καὶ νὰ τον ὁδηγήσῃ περὶ τοῦ

ἔροχῃν του, ἀπουσίαζε. Τότε ὁ γραμματεὺς τῆς Νομαρχίας τῷ ἔστειλεν ἕνα κλητῆρα, νομιστὴν ἐπιστολῆς ὑπογεγραμμένης ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Μαλέ καὶ ἀναγγελλούσης τὸν θάνατον τοῦ Ἀυτοκράτορος, τὴν ὑπὸ τῆς Γερουσίας ἀνακήρυξιν τῆς Δημοκρατίας καὶ τὴν

«Μεταβαίνει εἰς τὸ Φρουραγεῖον, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Πουλῶ». (Σελ. 274, στήλ. β').

πρακτέου. Ἀλλὰ τίποτε δὲν συνέβαινε καὶ βλέπων ὅτι πᾶσα ἀντίστασις ἢ χρονοτριβὴ θά ἦτο ματαία, ἠναγκάσθη νὰ ἀκολουθήσῃ τοὺς ἐλθόντας νὰ τον συλλάβουν.

Ἐν ᾧ ἐγίνοντο ταῦτα, ὁ συνταγματάρχης Σουλιέ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ μικροῦ ἀποσπάσματος τῶν στρατιωτῶν του, μετέβη εἰς τὸ Νομαρχειῖον, διὰ νὰ συλλάβῃ τὸν κόμητα Φροσσῶ, Νομάρχην τοῦ Σηκουάνα. Ὁ κόμης Φροσσῶ, ὁ ὁποῖος εἶχε διέλθῃ τὴν νύκτα εἰς τὴν ἐ-

ἐγκατάστασιν τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως ἐν τῷ Νομαρχειῷ.

Τῆς ἐπιστολῆς ταύτης τεμάχιον ἦτο τὸ χαρτίον, τὸ ὁποῖον ἀνεῦρεν ἡ Λουῖα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'

ΟΙ ΛΑΟΙ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΠΟΜΠΟΝΗ
Μόλις λαβὼν γνῶσιν τῆς ἐπιστολῆς, ἢ ὅποια οὕτως ἀπροσδοκῆτως περιήλθεν εἰς χεῖράς του, ὁ Πέτρος Πομπόνης ἔσπευσε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Νομαρχειῖον. Ὅταν ἐβθασεν, εὗρεν ὄλας τὰς θύρας φρουρούμενάς ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Σουλιέ, ἐν ᾧ ὁ κόμης Φροσσῶ, κατὰ τὰς διαταγὰς, τὰς ὁποίας εἶχε λάβῃ καὶ τῶν ὁποίων οὐδὲ κἄν ἐσκέφθη ναυφιστηθῆσθαι τὸ κύρος, προητοιμαζέ τὰ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως.

— Τί θά 'πῆ προσωρινὴ Κυβέρνησις;

έσκέπτετο ο Πέτρος Πομπόνης. Τις ή ανάγκη προσωρινής Κυβερνήσεως; Ο Αυτοκράτωρ απέθανε! Ζήτην ο Αυτοκράτωρ!—Μήπως δέν είν' έκεί ο Βασίλευς της Ρώμης;—'Οχι! 'Όχι! Αυτά είνε ψεύματα και κατεργαρίες! Κάτι τρέχει εδώ που δέν το ξέρω, που δέν το έννοώ! αλλά πρέπει να το μάθω, να το έννοήσω!

Ταύτα σκεπτόμενος, εβάδιζε προς τδ επί της πλατείας της Βανδώμης Μέγαρον, τδ όποιον έχρησίμειεν ως Φρουραρχείον. Διερχόμενος την προκυμαίαν, παρετήρησε ζωηράν κίνησιν επί του άκρου της γερφάρας του Σηκουάνα. Συλλογισθείς ότι ή κίνησις εκείνη ήδύνατο να έχη κάποιαν σχέσιν με τδ άπασχολούν αυτόν ζήτημα, διηυθύνθη προς έκείνο τδ μέρος. Ακριβώς μόλις έφθασεν εις την άκραν, άνθρωπος τις κατήλθεν: εξαίφνης από μίαν άμαξαν, περιστοιχιζομένην υπό στρατιωτών, και διηυθύνθη δρομαίως προς τδ Μέγαρον των Δικαστηρίων.

Ο Πέτρος άναγνώρισε τδν Υπουργόν της Αστυνομίας. Τδ θέαμα τούτο έκράτυεν έν εαυτώ την πεποίθησιν, ότι κάτι έκτακτον και παράδοξον συνέβαινε.

Ήτο τώντις ο δούξ του Ροβίγυ, ο όποίος, ιδών ότι ή άμαξά του διήρχετο την στιγμην εκείνην πλησίον του Μεγάρου των Δικαστηρίων, όπου ήλιπε να εύρη άσυλον και προστασίαν, έπεχείρησε να δραπετεύσθ. 'Αλλ' οι στρατιώται τδν συνέλαβον εκ νέου, τδν ένέκλεισαν εις την άμαξαν και τον ώδήγησαν εις την Φόρσαν, όπου και έφυλακίσθη.

Ο Πέτρος εξηκολούθησε τδν δρόμον του προς την Πλατείαν της Βανδώμης, όταν βλέπη ένα ίππεά, με στολήν Αυτοκρατορικού Ακολούθου, τρέχοντα μετά μεγάλης σπουδής.

Ήτο ο Έκτωρ.

Αναγνωρίσας τδν Πέτρον έσταμάτησε και τω έτεινέ την χείρα, μειδιών.

— Που πηγαίνετε τόσο γρήγορα; ήρώτησεν ο ύπαστυνόμος, νομίσας, ότι ή έκτακτος εκείνη σπουδή έσχετίζετο με την συνωμοσίαν, την όποιαν ήρχισεν ήδη να μαντεύη.

— Φέρω μίαν παραγγελίαν της Α. Μεγαλειότητος της Αυτοκρατειρας προς τδν χρυσόχδον της.

— Μπα! 'Όστε λοιπόν ή Αυτοκράτειρα δέν ήξέρει τίποτε;

— Τι; τί να ήξέρη; ήρώτησεν ο Έκτωρ, τώρα μόλις παρατηρών την ταραχήν του φίλου του.

— Λέγονν, απήντησε χαμηλοφώνως και με κάποιον δισταγμόν ο ύπαστυνόμος, ότι ο Αυτοκράτωρ απέθανε και ότι ή Γερουσία άνεκήρυξε την Δημοκρατίαν.

— Ο Αυτοκράτωρ απέθανε! άνέκραξεν ο Αχόλουδος. Παραμύθια! Αν ά-

πέθνησεν ο Αυτοκράτωρ, θα το ήξευραν εις τα Ανάκτορα. Ποιος διαδίδει αυτά τα πράγματα; Έπειτα, έστω, συνέβη τδ δυστύχημα' μήπως δέν ζή ο υίός του;

— Αυτό ακριβώς έλεγα κ' εγώ, απήντησεν ο Πέτρος.

— Αδιαφορον! εξηκολούθησεν ο Έκτωρ' είτε ψευδής είτε αληθής είνε ή είδησις, πρέπει να την μάθη ή Αυτοκράτειρα' άλλως τε ή θέσις μου είνε πλησίον του Βασιλέως της Ρώμης: μου τον ένεπιστεύθη ο Αυτοκράτωρ!

Και στρέψας τδν ήπτον του, ανέλαβε καλπάζων την άγρυσαν προς τδ Σαιν-Κλου, έν φ' ο Πέτρος εξηκολούθησε τδν δρόμον του.

Ο στρατηγός Μαλέ έπεφύλαξε δι' εαυτόν τδ δυσχερέστερον μέρος της επιχειρήσεως: την σύλληψιν του αρχηγού του στρατού, του στρατηγού Ωλέν, ο όποίος κατόκει επί της πλατείας Βανδώμης, εις έν μέγαρον πλησίον του Φρουραρχείου.

Μετέβη εκεί, συνοδευόμενος υπό του δεκάτου τάγματος— τδ όποιον, ως φαίνεται, έπρεπε να επαρκέσθ δι' όλα, — και μόλις πεζεύσας, εισήλθε δια της βίβας εις τδ δωμάτιον του στρατηγού, ο όποίος μόλις είχε σηκωθή.

— Έρχομαι να σας αναγγείλω μίαν θλιβεράν είδησιν, ειπεν. Ο Αυτοκράτωρ απέθανεν! Η Γερουσία κατήργησε την Αυτοκρατορικην Κυβέρνησιν και μ' έπεφόρτισε να σας άντικαταστήσω. Έχω μάλιστα διαταγήν να σας συλλάβω...

Πρην ή ο στρατηγός προσθάσθ να παντήσθ, μία φωνή εξήλθεν από τδ άλλα δωμάτιον' ώμίλει ή κυρία Ωλέν:

— Αν ο κύριος ήλθε να σε άντικαταστήσθ, πρέπει να έχη μαζί του δύναμιν.

— Τώ' έντι, ειπεν ο στρατηγός Ωλέν. Που είνε, κύριε, ή δύναμις σας.

— Ίδου! απήντησεν ο στρατηγός Μαλέ' και εξαγαγών εκ του θυλακίου του πιστόλιον, έπυροβόλησε.

Ο στρατηγός έπεσε, με την σιαγόνα συντετριμμένην.

Ο Μαλέ τότε εκλείδωσε καλά την θύραν, παρέλαβε τδ κλειδίον, κατήλθεν ήσύχως την κλίμακα, και τώρα μεταβαίνει εις τδ Φρουραρχείον, ακολουθούμενος υπό του Πουλώ.

Ο Πέτρος Πομπόνης μόλις είχε φθάσθ εκεί, τρέχων. Χάρις εις την στολήν του και εις την τρήχρωμον ταινίαν του, είχε γίνη δεκτός υπό δύο άνωτέρων αξιωματικών, οι όποιοι έσχολιάζον την άφιξιν του δεκάτου τάγματος και άνέμενον έν άγωνία τας διαταγάς του στρατηγού Ωλέν.

— Σας βεβαιώ ότι κάτι τρέχει εδώ, έλεγεν ο Πέτρος Πομπόνης.

Την στιγμην εκείνην εισήλθεν ο στρατηγός Μαλέ.

— Κύριοι, ειπε προς τούς δύο αξιωματικούς' είμαι έπεφορτισμένος να σας αναγγείλω ότι ο Αυτοκράτωρ απέθανεν, ή Αυτοκρατορικη Κυβέρνησις κατήργηθη και άνεκηρύχθη ή Δημοκρατία.

— Πώς; σύ, Μαλέ, κάμνεις όλη αυτή τή φασαρία; άνέκραξεν ο Πέτρος, ο όποίος είχε έν ιδη πολλάκις τδν στρατηγόν εις την Φόρσαν, όταν αυτός μεν έκρατείτο εκεί, εκείνος δέ ύπηρετεί ως κλειδούχος.

Ο Μαλέ, ο όποίος κατ' αρχάς δέν τον είχε παρατηρήσθ, έταράχθη, προς στιγμην έχασε την ψυχραιμίαν του.

— Δέν σας έλεγα εγώ ότι κάτι τρέχει; εξηκολούθησεν ο Πέτρος αποταθείς προς τούς δύο αξιωματικούς. Νομίζω ότι πρέπει να τον συλλάβετε' κατόπι θα διευκρινισθ ή ύπόθεσις.

Οι δύο αξιωματικοί δέν έπερίμεναν να επαναληφθ ή συμβουλή του ύπαστυνόμου. Μόλις ήκουσαν τδ όνομα Μαλέ, γνωστότατον δια παρομοίας επιχειρήσεως, ώρμησαν κατά του στρατηγού και μεθ' όλην του την αντίστασιν, τδν συνέλαβαν.

— Ο Αυτοκράτωρ απέθανεν! έσκέπτετο ο Έκτωρ, καλπάζων προς τδ Σαιν-Κλου. Τι ανοησία! Είνε δυνατόν ναποθάη ο Αυτοκράτωρ; Η σφαίρα που θα τον φονεύσθ δέν έχυθη ακόμη, ούτε θα χυθ ή πολύ γρήγορα! 'Όχι, δέν είνε δυνατόν ναποθάη ο Αυτοκράτωρ. Τι θα εγίνετο τότε ή Γαλλία;

Ο ήππος του έτρεξε με τόσην ταχύτητα, ώστε όταν έφθασεν εις τα Ανάκτορα, ήτο ακόμη πολύ ένωρίς. Η Αυτοκράτειρα δέν είχε εξυπνήσθ ακόμη. Αδύνατον λοιπόν να την ήδη.

Μετέβη τότε εις τδ δωμάτιον του Βασιλέως της Ρώμης— ο όποίος, άφότου έπέστρεψεν εξ Αυστρίας ή μητήρ του, κατόκει μετ' αυτής εις τδ Σαιν-Κλου, — και άνεκοίνωσεν εις την παιδαγωγόν εμπιστευτικώς όσα είχε μάθη πρό όλίγου. Η κόμησσα Μοντεσκιού, κατάπληκτος, ήτοιμάζετο να υπάγθ να εξυπνήσθ την Αυτοκράτειραν, όταν μέγας θόρυβος ήκούσθη έξωθεν των Ανακτόρων. Ήτο απόσπασμα της έφιππου φρουράς, τδ όποιον έστειλεν ο Υπουργός των Στρατιωτικών με μήνυμα προς την Αυτοκράτειραν, δια να τη αναγγείλη τας συμβάντα της πρωίας και συγχρόνως να την καθησυχάσθ, ότι ή τάξις άπεκατέστη.

Τώ' έντι ή συνωμοσία, ή όποια είχε αρχίσθ από την όγδόην της πρωίας, την δεκάτην είχεν αποκαλυφθ. Την δεκάτην είχαν αποκαλυφθ οι άνεμενον έν άγωνία τας διαταγάς του στρατηγού Ωλέν.

— Σας βεβαιώ ότι κάτι τρέχει εδώ, έλεγεν ο Πέτρος Πομπόνης.

Την στιγμην εκείνην εισήλθεν ο στρατηγός Μαλέ.

[Έκτακτ συνέχεια] Γ. Β. ΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Η ΑΡΑΧΗΝΗ
(Ίστορικόν Διήγημα)

Ο άνδρείος Ροβέρτος Βρούκος (Brucce, βασιλεύς της Σκωτίας, αποθανών τω 1329), ο σχεδόν μυθικός ούτος ήρωας, τού όποίου όμως οι άθλοι είνε ιστορικάτατοι, έζη από πολλών ήδη μηνών, έν τω μέσφ των άγρίων όρέων και βράχων της Σκωτίας, βίον πλήρη άγώνων και κινδύνων ανηκούστων.

Κατά τας μακράς του ταύτας περιπλανήσεις, παρηκολούθετο όχι μόνον υπό των πιστών και άνδρείων του συντρόφων, αλλά και υπό της βασιλείσεως μετά των κυριών της ακολουθίας της.

Κυνηγούμενοι ως άγρια θηρία υπό των άγγλων, εκδιωκόμενοι από παν άσυλον και καταφύγιον, οι δυστυχείς φυγάδες ύφισταντο τὰ πάνδεινα, μη έχοντες ούδένα άλλον πόρον ζωής, εκτός της θήρας και της άλιείας. 'Αλλ' ο χειμών επλησίαζε: πώς ή βασίλισσα και αι κυριαί θα ήδύναντο να ζώσιν έν υπαίθρω και εις τοιαύτην εποχήν; πώς θα ήδύναντο να όδοιπορώσιν άνα τὰ όρη, όταν θα ήσαν χιονοσκεπή; πώς θα ήδύναντο να κοιμώνται έξω, εκτεθειμένοι εις τδ ψύχος του τραχυτάτου σκωτικού χειμώνος;

Ο βασιλεύς Ροβέρτος είχε ακόμη ένα πύργον, — τδν μόνον τδν όποιον δέν τω είχαν πάρη οι Άγγλοι. Εις αυτόν λοιπόν εγκατέστησε την βασιλίσειαν μετά της κομητήσεως Βόχαν και των άλλων κυριών, άνέθεσε δέ την φρούρησιν των εις τδν νεαρόν του αδελφόν Νίγελον.

Με ποίαν λύπην απεχωρίσθησεν! Όποιοι φόβοι, όποσα θλιβερά προαισθήματα διεπέρασαν τας καρδιάς των! 'Αρά γε έμελλον να επανιδωθώσι ποτέ; 'Ω, ή βασίλισσα έπροτίμα ναήρησθ όλα τὰ φύγη, όλους τούς παγετούς του χειμώνος, φθάσει να έμενε πλησίον του αγαπητού της συζύγου! 'Αλλ' εκείνος, μολονότι λυπούμενος διότι έχωρίζετο μίαν γυναίκα τόσο αξιαγάπητον, τόσο πιστήν, τόσο γενναίαν, δέν ήθελε κατ' ούδένα τρόπον να την εκθέσθ εις βέβαιον θάνατον. Ήπληχε τελοςπάντων και κάποια πιθανότης ασφαλείας εις τδν πύργον' ίσως οι Άγγλοι δέν θα έμάνθανον ότι ενεκλείσθη εκεί μέσα ή βασίλισσα...

Την έσύστησεν εις τδ έλεος του Θεού, εις την άνδρείαν του αδελφού του και ένφ περιλυκοί αι κυριαί μετέβαινον να προσευχηθούσιν εις τδ παρεκλήσιον του πύργου, ο Ροβέρτος, ακολουθούμενος υπό των όλίγων αλλά γενναίων συντρόφων του, άπήλθεν εις μίαν νήσον, παρά τας άκτάς της Ίρλανδίας.

Έν τούτοις οι Άγγλοι έμαθον τάχιστα ότι ή Βασίλισσα εύρίσκετο εις τδν πύργον του Κέλδρουμνη, εις την κομητείαν του Αβερδην. Έκαμαν λοιπόν έφοδον,

και μεθ' όλην την απεγνωσμένην αντίστασιν του νεαρού Νίγελου, δέν εβράδυναν να τον κυριεύσουσιν. Ο Νίγελος Βρούκος ήτο ο ώραιότερος και ο άνδρειότερος μεταξύ των νεαρών Σκωτών' άλλ' ούτε ή ώραιότης του, ούτε ή νεότης του, ούτε ή άνδρεία του συνεκίνησαν τούς Άγγλους, οι όποιοι τδν έφόνευσαν δια των σκληροτέρων βασάνων. Την δέ Βασίλισσαν και τας κυριαί τας έκράτησαν αιχμαλώτους και τας μετεχειρίσθησαν μετά μεγάλης σκληρότητος και θηριωδίας.

Όταν έμαθε τας φρικώδεις ταύτας είδησεις ο Βασιλεύς Ροβέρτος, κατελήφθη υπό άπελπισίας τόσο μεγάλης, ώστε ένόμισεν ότι θαποθάη από την λύπην του, από την μανίαν του.

Τίποτε εξ όσων επεχείρει δέν έπετύγχανε! Τὰ πάντα έστρέφετο εναντίον του! Εις μάτην είχεν έπιτελέσθ θαύματα άνδρείας, εις μάτην είχεν επιδείξθ τδ υπεράνθρωπον εκείνο θάρρος, — δέν είχε κατορθώσθ νανακτήσθ ούτε έν μέρος ελάχιστον του βασιλείου του, οι δέ Άγγλοι, οι άσπονδοί του έχθροί, άφ' ου ήρπασαν τδ στέμμα του, κατελάμβανον τώρα τδν έσχατόν του πύργον και τδν μεν αδελφόν του έστέρουν της ζωής, την δέ σύζυγόν του της έλευθερίας!

Ήτο έντελώς, απολύτως δυστυχής και άποτεθάρρημένος! 'Ηθελε να παραιτηθ ή πλέον του ματαίως άγώνος, να εγκαταλείψθ δια παντός την πατρίδα του και απέλθη μετά των άλλων του αδελφών εις Παλαιστίνην, όπου θα έπολέμει εναντίον των ακίστων.

Εύρίσκετο τότε εις μίαν καλύβην ήρειπωμένην, εξηπλωμένος επί μίας έλειπνής στρωμνής, και ένφ άνέστρεφεν εις τδ καταβεβλημένο του πνεύμα τας σκέψεις ταύτας της άπελπισίας και της άπογοητεύσεως, τὰ βλέμματά του έπλανώντο τήδε κάκεισε και επιτέλους έσταμάτησαν εις μίαν άράχνην, κρεμαμένην εις τδ άκρον μακρού νήματος, άνωθεν της κλίνης του.

Τδ έντομον κατέβαλλε πᾶσαν προσπάθειαν δια να κατορθώσθ να προσκολλησθ τδ άκρον του νήματος του εις μίαν δοκόν της στέγης. Εξάκις έδοκίμασεν, εξάκις άπέτυχε.

Τότε ο Ροβέρτος Βρούκος, ο όποίος χωρίς να το θέλη παρηκολούθει μετ' ένδιαφέροντος τδ έργον της άράχνης, έσκέφθη ότι και αυτός επίσης εξάκις ήδη είχεν άποτύχη' ότι εξάκις είχε πολεμήσθ κατά των Άγγλων και εξάκις είχεν ήττησθ.

— Η θέσις μου λοιπόν, ειπε καθ' εαυτόν, είνε ακριβώς όμοια προς την της δυστυχούς αυτής άράχνης. Είμαι περίεργος να ίδω τί θα κάμη τώρα... 'Αρά γε θαπελπισθ ήπως εγώ και θα παρατήσθ την επιχειρήσιν της, ή θα κάμη

και γέαν απόπειραν; 'Ο,τι κάμη, θα κάμω κ' εγώ!

Οι φλογεροί όφθαλμοί του Ροβέρτου κατεσκόπευον όλας τας κινήσεις του έντόμου, και μετά παλμών καρδιάς άνέμενε τδ άποτέλεσμα.

Η άράχνη, ή όποια προς στιγμην είχε μείνη ακίνητος εις τδ άκρον του νήματος, κατεχομένη ίσως, όπως ο ήρωας μας, υπό σκέψεων άπελπισίας και άπογοητεύσεως, άφυσίσθη εξαίφνης από την νάρκην της και κατόπι, συνεχούσα όλας της τας δυνάμεις, ώρμησε προς την δοκόν, την έφθασε, και προσέδεσε θριαμβευτικώς τδ νήμά της!

— 'Ω έντομον γενναίον και άκατάβλητον! άνέκραξεν ο Ροβέρτος Βρούκος, τί λαμπρόν μάθημα που μου δίδεις! Ουδέποτε πρέπει ναπελπίζεσαι ο άνθρωπος. Την στιγμην, καθ' ήν νομίζει ότι τδ παν άπωλέσθη, είμπορεί να κερδίσθ τδ παν. Κ' εγώ επίσης, αντί να φύγω απηλπισμένος εις Παλαιστίνην, πρέπει να συναθροίσω τας δυνάμεις μου και να κάμω μίαν εδδβμην και υπερτάτην προσπάθειαν. Η απόπειρά μου πιθανόν να επιτύχη, όπως ή της γενναίας αυτής άράχνης.

Και εϋθύς άμέσως, ακολουθούμενος υπό των πιστών του συντρόφων, άνεχώρησεν από την νήσον εκείνην και μετέβη εις Άρραν. Εκεί εύρεν ένα τάν όπαδών του, ο όποίος, επί κεφαλής όλιγαριθμού στρατεύματος, είχε καταλάβη πρό όλίγου τδ φρούριον, φονεύσας τδν Άγγλον διοικητήν και μέγα μέρος των στρατιωτών του. Ο Βασιλεύς συνδιασκέφθη μετά του άφοσιωμένου τούτου φίλου περί των ληπτέων μέτρων.

Από τής στιγμής εκείνης ή τύχη έμειδίασεν ευμενής προς τδν Βασιλέα της Σκωτίας. Από νίκης εις νίκην, κατώρθωσε νανακτήσθ από τούς Άγγλους ελόκληρον τδ βασίλειόν του, και μάλιστα να το αύξήσθ. Έβασίλευσε δέ ένδόξως επί έτη πολλά, τιμώμενος ως ο σοφώτερος και άνδρειότερος των βασιλέων.

Και όλα τὰ όφειλεν εις μίαν άράχνην! Δια τούτο ήγάπησεν εκτοτε τδ γένος των έντόμων τούτων και μετέδωσε την άγάπην του εις τούς περι αυτόν, ώστε λέγεται, ότι ουδέποτε μέλος της οικογενείας των Βρούκων έφόνευσεν άράχνην!

[Henriette Prévaz] ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΨΑΡΑΚΙ, που δ,τι να βρεθ ή
'Ορέγεται να το γευθ ή
Και μες τδ ρεύμα τδ βαθύ
Κυνηγητό που κάνει,
'Όσο και αν προφυλάχθ ή,
Μιά μέρα θενά γελασθ ή,
'Από τ' άγκίστρι θα πιασθ ή
Και θα 'μην 'ς τδ τηγάδι!
† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

16 Αύγουστου.

ΔΟΥ αληθώς εν σπουδαιότατον ζήτημα: Τὰ παιδιά, οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι ἐν γένει, πρέπει ἢ δὲν πρέπει νὰ γνωσκῶν ἐφημερίδας; Σήμερον ἀκριβῶς ἤκουσα μίαν τοιαύτην συζήτησιν, εἰς φιλικὴν μου οἰκογένειαν, μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός. Ἡ ἀφορμὴ ἦτο ἡ ἐξῆς: Ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Ἑλένη, ἀδέλφια 14 ἔως 16 ἐτῶν, ἐδιάβαζαν εἰς τὴν τραπεζάρια τὰς ἑσπερινὰς ἐφημερίδας, ἐνώπιον τοῦ πατρὸς των καὶ ἐμοῦ. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ἡ μήτηρ, ἡ ὁποία τοῖς ἤρπασε τὰς ἐφημερίδας καὶ εἶπε:

— Πάρτε νὰ διαβάσετε κανένα βιβλίον. Σὰς εἶπα χιλίες φορές ὅτι τὰ παιδιά δὲν διαβάζου ἐφημερίδες!

Τὰ παιδιά οὐτε διεμαρτυρήθησαν, οὐτε ὑπήκουσαν. Ἐρξέσθησαν ἀπλῶς νὰ κοκκινίσουν. Ἐμείναν ἐκεῖ ὀλίγην ὥραν στενοχωρημένα, καὶ κατόπιν ἐξῆλθον. Διὰ νὰ παίξουν; διὰ νὰ κλαύσουν; κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω.

Ὅταν ἐμείναμεν μόνοι, ὁ πατὴρ εἶπε πρὸς τὴν σύζυγον του: — Γιατί δὲν ἀφίνεις νὰ διαβάζου καὶ καμμιὰ ἐφημερίδα; . . . Δὲν εἶνε κανένα κακὸ πρᾶγμα. Μαθαίνου τί γίνεται ὁ κόσμος. Δὲν πρέπει τὰ παιδιά νὰ εἶνε σάν τὰ ζῶα καὶ νὰ μὴ ξεύρου τί γίνεται ἀπέξω ἀπὸ τὸ σπίτι των ἢ ἀπέξω ἀπὸ τὸ σχολεῖόν των!

— Ἄς βγοῦν εἰς τὸ παράθυρον νὰ ἴδωσιν! ἀπήντησεν ἡ κυρία, μειδιῶσα. Ὡ, ἐγνοία σου καὶ ξεύρου πολὺ καλά τί γίνεται ἀπέξω. Μήπως δὲν βγαίνουν περιπατοὶ; δὲν πηγαίνουν πάντοῦ; εἶνε τάχα ἀνάγκη νὰ διαβάζου ἐφημερίδας, καὶ μαζὶ μ' ἐκεῖνα ποῦ ἴσως πρέπει νὰ μάθωσιν, (ἐδῶ ἡ κυρία ἐσοβαρεῦθη) νὰ μαθαίνου καὶ ἄλλα ποῦ δὲν εἶνε καμμιὰ ἀνάγκη νὰ ἤξεύρου;

— Κ' ἐκεῖνα ποῦ ἴσως πρέπει νὰ ἤξεύρου, πῶς θὰ τα μαθαίνου;

— Ἀπὸ τὰς συνομιλίας ποῦ γίνονται μέσα εἰς τὸ σπίτι. Ἄν ἔχου καὶ καμμιάν ἀπορίαν, ἄς ἐρωτήσου. Οἱ γονεῖς εἶνε πρόθυμοι νὰπαντοῦν, καὶ ξεύρου νὰ τα λέγουσιν εἰς τὰ παιδιά καλλίτερα ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας, ποῦ γράφονται διὰ μεγάλους. Δὲν εἶνε ἀνάγκη τὸ παιδί νὰ διαβάσῃ τέσσαρες καὶ πέντε στήλας, μόνον διὰ νὰ μάθῃ τί θὰ πῇ παρακράτησις τῆς σταφίδος! Ἐπειτα τὰ τρία τέταρτα τῶν ἐφημερίδων εἶνε ἀφιερωμένα εἰς τὰ πολιτικά. Τί ἐνδιαφέρει τὰ παιδιά ἢ πολιτικῆ; Δι' αὐτὰ ἡ μόνη

πολιτικὴ εἶνε τώρα τὸ σχολεῖόν των καὶ τὰ μαθήματά των. Δὲν μᾶρξεται νὰναμγνύωνται τὰ παιδιά εἰς ζητήματα πρόωρα καὶ ξένα. Ἄν γλυκαθοῦν μὲ τὰς ἐφημερίδας, θὰ θέλουσιν νὰ τὰς διαβάζου ὅλες, καὶ ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ χάνου τὸν καιρὸν των, θὰ γεμίζου τὸ κεφάλι των μὲ ἰδέας, ποῦ δὲν εἶνε ἀκόμη ἱκανὰ νὰ μὲ ἰδέας, ποῦ δὲν εἶνε ἀκόμη ἱκανὰ νὰ τὰς συζητήσουσιν, θὰ λαμβάνου μέρος εἰς τὰς συζητήσεις τῶν μεγάλων καὶ θὰ φαίνονται γελοῖοι καὶ σχολαστικοὶ μικρομεγάλοι, ὅπως δὲ ξεύρω καμμοσὰ παιδιά! Ἄ, ὄχι! ὄχι! καθὲ ἡλικία ἔχει τὰς ἀσχολίας τῆς, τὰς διασκεδάσεις τῆς, τὰ ἀναγνώσματα τῆς καὶ τὰ βιβλία τῆς. Καὶ ὅπως δὲν θὰ ἄφινε ποτέ τὰ παιδιά μου νὰ πιοῦν τσιγάρο ἢ νὰ παίξου χαρτιά, εἶται δὲν ταφίνω ἀπὸ τώρα νὰ διαβάζου καὶ ἐφημερίδες. Δόξα τῷ Θεῷ, ὑπάρχουσι περιοδικὰ καὶ βιβλία ποῦ εἶνε διὰ τὴν ἡλικίαν των. Ἄς διαβάζου αὐτὰ, ἀφ' οὗ ὁ Χριστὸς εἶπεν: «οὐκ ἐπ' ἄρτων μόνων ζῆσεται ὁ ἄνθρωπος» καὶ ἀφ' οὗ δὲν τοῖς ἀρκῆ ὁ ἄρτος τῶν βιβλίων τοῦ Σχολεῖου.

Κατὶ ἀπήντησεν ἀκόμη ὁ πατὴρ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἠγαγκάσθη νὰ συμφωνήσῃ. Ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι κ' ἐγὼ μὲ τὴν γνώμην τῆς καλῆς αὐτῆς μητρός. Μίαν ἡμέραν συνήντησα εἰς τὸν δρόμον ἕνα παιδί, τὸ ὁποῖον ἐπήγαγε σιγὰ καὶ μὲ μεγάλον ἐνδιαφέρον, μὲ φοβερὰν προσήλωσιν, ἀνεγίνωσκε κατὶ τι ἐντυπον. «Θά εἶνε ἡ Διάπλασις!» ἦτο ἡ πρώτη μου σκέψις. Πλησιάζω καὶ τί νὰ ἴδω; Μίαν πολιτικὴν ἐφημερίδα. Ὡ, μοῦ ἔκαμε τὴν χειροτέραν ἐντύπωσιν!

17 Αύγουστου.

Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.

Μία πτωχὴ τυφλὴ ἐπαιτεῖ, ἀνὰ τὰ τραπεζάρια τοῦ Ἄι-Λαίφ. Εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς κρατεῖ ἕνα μωρό. Ἐνα ἄλλο κοριτάκι, ὡς ἐπτά ἐτῶν, τὴν ὀδηγεῖ ἀπὸ τὸ χέρι.

Τὸ κοριτάκι βλέπει κατὶ σπέρτα ἐπάνω εἰς ἕνα τραπέζι — ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἀφίνουσι οἱ ὑπηρεταὶ διὰ τὰ σιγὰρα τῶν πελατῶν — ἀφίνει τὸ χέρι τῆς τυφλῆς, κέρνει τὰ σπέρτα καὶ ἀρχίζει νὰ τὰνὰπτῃ. Εὐδὲ πλεόν διασκεδᾶσιν τὸ κοριτάκι. Ἡ θέα τοῦ καινομένου σπέρτου, τὸ ὁποῖον πλησιάζει εἰς τὸ προσωπάκι του καὶ τὸ παρατηρεῖ μὲ ἔκστασιν, τὸ ἀπορροφᾷ καθολοκληρίαν καὶ λησμονεῖ καὶ τὴν τυφλὴν καὶ τὴν ἐπαιτεῖαν καὶ ὅλα. Ἡ τυφλὴ μὲ τὸ μωρὸ τῆς ἀγκαλιὰ περιμένει, ἀκίνητος ἐκεῖ, χωρὶς ὀδηγόν (περιπατεῖ, βλέπετε, μὲ ξένα... μᾶτια, καὶ τὰ ξένα μᾶτια κοιτάζου τῶρα τὰ σπέρτα.) Χάνει τὴν ὑπομονὴν φωνάζει: «Κατὶνα! Κατὶνα!» Ἄλλ' οὐτε φωνή, οὐτε ἀκρόασις. Καὶ ἡ τυφλὴ στέκεται, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ κάμῃ βή-

μα, ἀπὸ φόβον μὴ πέσῃ ἐπάνω εἰς κανένα τραπέζι, χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ ποῦ εὐρίσκεται καὶ τί κάμνει ἡ Κατὶνα τῆς.

Εἰς τὸ προσωπὸν τῆς εἶνε ἐζωγραφημένη ἡ στενοχωρία, ἡ ἀμηχανία, ἡ λύπη ἄχ! διατὶ νὰ εἶνε τυφλὴ; . . .

Ἄλλ' ἡ Κατὶνα τίποτε. Ἐξακολουθεῖ νὰ κατὶ τὰ σπέρτα καὶ νὰ διασκεδάζῃ. Τὸ προσωπάκι τῆς φωτίζεται χαρούμενον. Νὰ πυροτέχνημα μιά φορά, θὰ λέγῃ. . . Τί καλά, ποῦ δὲν εἶνε αὐτὴ τυφλὴ!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην περνᾷ ἕνας πτωχὸς ἄνθρωπος, ἀπ' αὐτοῦ ποῦ κωλοῦν βεντάγιες. Βλέπει τὴν σκηνήν, ἀγανακτεῖ καὶ σπρώχνει τὴν Κατὶναν πρὸς τὴν τυφλήν.

— Ἄρξου τώρα τὰ σπέρτα, κακοκόριτσο, τῆς λέγει. Δὲν ντρέπεσαι νὰφίνης εἶσαι τῇ μητέρᾳ σου;

Καὶ ἡ τυφλὴ, ἡ ὁποία ἐπίασε πάλιν τὸ χέρι τῆς Κατίνης καὶ ἐξηκολούθησεν τὸν δρόμον τῆς:

— Ἄμ δὲν εἶνε κόρη μου, παιδί μου! Νάταν κόρη μου! . . .

Ἄνεκουρίσθημεν. Δὲν ἦτο κόρη τῆς! Ἦτο ἀπλῶς μισωτὴ ὀδηγήτρια. Οὕτως ἐξηγεῖται ἡ ἀδιαφορία καὶ ἡ σκληρότης πρὸς τὴν τυφλήν, ἡ ὁποία δὲν ἐλπίζει νὰ εὕρῃ καλὸν καὶ ἀφοσιωμένον ὀδηγόν, παρὰ μόνον ὅταν θὰ μεγαλώσῃ τὸ παιδί τῆς ἀγκαλιᾶς. . . Ὡ, κανένας μισθὸς δὲν ἤμπορεῖ νὰναπληρώσῃ τὴν στοργήν!

Ἀδύτημερον.

Γίνεται λόγος περὶ τῆς πυρκαϊᾶς τῆς οἰκίας Μελαῦ.

— Αὐτὲς ἡ ἀντλίες δὲν λειτοῦργοῦν τακτικὰ, λέγει ὁ πατὴρ.

Καὶ ὁ μικρὸς Νίκος:

— Καλέ μπαμπᾶ, ἐξωκκλήσια εἶνε ἡ ἀντλία;

Ἄν ὁ νοῦς εἶνε ὀφθαλμὸς τῆς ψυχῆς, τὰ βιβλία εἶνε ὡς ἕν εἶδος ματογυάλια.

Φ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΙ ΓΙΩΝΑΝΝΑ ΤΟΥ ΑΝΑΧΙΑ ΕΜΗΝΕΥΣΘΗΣΙΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΦΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δέν μου ἀρκεῖ μία Μοναχική Χαρά. Θέλω εἰς τὴν ζωὴν μου πολλάς, πολλάς, περισσότερας καὶ ἀπὸ τὰς ἀδελφάς μου.

Ὁ Ὀκύπους Ἀχιλλεὺς ἐνίκησεν Ἐκτορα τὸν Τρῶα. Ἄλλ' ἡ δόξα περιβάλλει καὶ τοὺς δύο ἀνδρείους, καὶ τὸν νικητὴν καὶ τὸν ἡττημένον.

Ὁ Φιλέλλην Μικρασιάτης ὑποθέτω ὅτι εἶνε ὀλίγον φιλαυτός. Ἀγαπᾷ δηλαδὴ . . . τὸν ἑαυτὸν του.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

Δέν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχετε σπουδασὴν καὶ πάρα πολλὴν γεωγραφίαν, διὰ νὰ γνωρίζετε ὅτι εἰς τὸ κέντρον τῆς Γαλλίας ὑπάρχει εἰς μέγας Νομὸς, ὁ Νομὸς τοῦ Λεῖγερ, καλούμενος οὕτω ἐκ τοῦ ὀμωνύμου του ὠραίου ποταμοῦ.

Ἡ πρωτεύουσα του Ἄγιος Στέφανος εἶνε ἡ χώρα τοῦ ἀνθρακός· ἀκούων δέ τις τὸ ὄνομα τοῦτο, φαντάζεται ἀμέσως ἐνέδαφος καταμαυρον, μὲ μικρὰς καπνοδόχους μαύρας, μὲ χαμηλὰ ἐργοστάσια μαύρα, μὲ πελώρια ἐκρίσματα μαύρα, ὅπου τὰ πάντα περιδινούνται καὶ καπνίζου, μὲ ἰδιόρρυθμους κρότους καὶ μὲ φλόγας παραδόξους.

Ἄλλὰ μὴ νομίζετε διὰ τοῦτο ὅτι καὶ τὰ φύλλα, ἡ γλῶσσι, τὰ ἄνθη καὶ οἱ καρποὶ ἔχου ἐκεῖ χροῖμα μελάνης ἢ ἀσδόλης! Ὀλίγα βήματα ἐξω τῆς πόλεως, ἀκολουθοῦντες τὸν ροῦν τοῦ ποταμοῦ, θὰ συναντήσετε κήπους ὠραίους, λειβάδια κατακράσινα, οἰκιστοὺς λευκοὺς μὲ στέγας ἐρυθράς, καὶ οὐρανὸν καθαρὸν, κατοπιζόμενον εἰς ὕδατα καταγάλανα.

Εἰς μίαν τῶν δροσερῶν καὶ χαριτωμένων αὐτῶν ἐξοχῶν θὰ σας ὀδηγήσω μὲ τὸ ἄκρον τῆς γραφίδος μου. Ὁ Λεῖγερ φθάσει ἐδῶ ἐλικοειδῆς καὶ ὄχι πλατύτερος ἀπὸ μίαν μεγάλην ἐδῶν ἄλλα περιβάλλεται ἐκατέρωθεν ὑπὸ βράχων, τοὺς ὁποίους καλύπτου πεῦσσαι καὶ δρύς, κονταὶ καὶ φουντωταί. Ἐπάνω-ἐπάνω, εἰς τὴν κορυφὴν ἐνδὲ τῶν βράχων τούτων, ὑπῆρχε παλαιὸς ἀρχοντικὸς πύργος, τοῦ ὁποίου τὸ δάσος ἔφθανε καταρχόμενον, ἢ μᾶλλον κατακρημνιζόμενον μέχρι τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ. Εἰς τὴν ἄκραν κάτω, ἔχαιεν ἡ εἰσοδὸς ἐνδὲ σπηλαίου βαθυτάτου καὶ σκοτεινοτάτου. Καὶ παντοῦ, εἰς ὅλον τὸ παράδοξον τοῦτο δάσος, μεταξὺ τῶν σχισμᾶδων τοῦ βράχου, ἐπὶ τῶν κλιτύων, ἔθαλλεν ἐν ἀφθονίᾳ φυτὸν, τὸ ὁποῖον οὐτε μεγάλας φροντίδας ἀπαιτεῖ, οὐτε πολλὴν θερμότητα: ἡ φουντωτὴ καὶ εὐώδης μαυρτζουράνα. Ἀρὰ γε ἡ μαντζουράνα εἶχε δώση τὸ ὄνομά τῆς εἰς τὸν πύργον; Πολὺ πιθανόν. Ὅπωςδήποτε ὅμως, ὁ πύργος, ἡ οἰκογένεια, τὸ δάσος, ὠνο-

μάζοντο: πύργος Μαντζουράνα, οἰκογένεια Μαντζουράνα, δάσος Μαντζουράνα. Ἄλλα καὶ τὸ σπήλαιον ἀκόμη ἦτο γνωστὸν εἰς τὸν τόπον ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν «Ἡ σπηλαία τῆς νεράιδας Μαντζουράνας». Τῶντοι, παράδοσις ἀρχαιοτάτη ἀνέφερεν ὅτι μία κάποια νεράιδα Μαντζουράνα — ἐν εἶδος καλῆς Μοίρας, — ἐπροστάτευεν ἀνεκα-

Στέφανος, Πέτρος καὶ Ἰωάννης Μαντζουράνα.

θεν τὸ κτήμα καὶ τοὺς κυρίους του. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι τὸ οἰκόσημον τῆς οἰκογενείας Μαντζουράνα, παρίστανε μίαν παράδοξον μορφήν, κατὰ τὸ ἦμισυ γυναικὸς καὶ κατὰ τὸ ἦμισυ ἀνδρός, ἐν μέσῳ θάμνων μαντζουράνας. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ σπήλαιον, οὐδεὶς ἐκ τοῦ πύργου, οὐτε ἐκ τῶν περιχώρων ἐτόλμησέ ποτε νὰ εἰσελθῇ, διότι ἡ εἰσοδὸς τοῦ ἦτο ἀπηγορευμένη ἀφ' ἐνδὲς μὲν ὑπὸ τοῦ φόβου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὑπὸ τῶν τριβῶν καὶ τῶν ἀκανθῶν. . .

Ἐν τούτοις ἡ καλὴ νεράιδα δὲν ἐπροστάτευε καὶ τόσοσιν πολλὸν τὸν πύργον καὶ τὴν οἰκογένειαν. Ὁ πύργος ἦτο ἡρειπωμένος, ἡ δὲ οἰκογένεια κατεστραμμένη — καὶ τὰ δύο σχεδὸν εἰς τὴν ἐντέλειαν!

Καθ' ἣν στιγμὴν ἀρχεται ἡ παρῶσα ἱστορία, ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας ἦτο ὁ κύριος Μαντζουράνας, ἱππότης, χῆρος καὶ πατὴρ, ὁ μόνος ἀδελφὸς τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐκ πατριότης πρὸ εἰκοσι περὶπου ἐτῶν, μεταβάς πρὸς ἀναλήττησιν μέλλοντος, ἢ μᾶλλον παρόντος, εἰς ἀγνωστον τόπον — εἰς τὰς Κάτω Χώρας, καθὼς ἐλεγον, — ἀλλ' ὁ ὁποῖος ἐκτοτε δὲν εἶχε δώση σημεῖον ζωῆς. (Αὐτὸ σὰς παρακαλῶν νὰ το ἐνημηθεσθε καλά.)

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀκριβῶς εἶχεν ἀποθάνῃ καὶ ἡ σύζυγος τοῦ κυρίου Μαντζουράνα, ἀφίνουσα εἰς τὸν σύζυγον τῆς ἀπαράμυθητον θλίψιν καὶ τρεῖς υἱοὺς εἰς τρυφερὰν ἡλικίαν. Ἐκτοτε ὁ πατὴρ, οἱ τρεῖς υἱοὶ καὶ εἰς γέρον ὑπηρετῆς ἀπε-

τέλουσιν μόνοι ὅλην τὴν οἰκογένειαν. Δέν ἦτο βέβαια πολυμελής ἄλλ' ἀνέναντι τῶν μετριωτάτων εἰσοδημάτων τοῦ κυρίου Μαντζουράνα, ἔ, ἦτο πλεόν ἢ πολυμελεστάτη. . .

Οἱ τρεῖς υἱοὶ ὠνομάζοντο Ἰωάννης, Πέτρος καὶ Στέφανος. Ὁ πατὴρ των, γνωρίζων ὅτι ἡ παιδεία εἶνε «στολισμὸς τῆς ψυχῆς», ἀλλὰ προπάντων ἐνθυμούμενος ὅτι εἶνε καὶ καταφύγιον ἐν καιρῷ δυστυχίας, ἐφρόντισε νὰ ἐκπαιδεύσῃ καλῶς τοὺς υἱοὺς του, θυσιάσας πρὸς τοῦτο καὶ τὰ τελευτάτα λείψανα τῆς περιουσίας του. Κατήντησε ὁ δυστυχὴς νὰ πωλήσῃ καὶ αὐτὰ τὰ δένδρα τοῦ δάσους του! Καὶ τὸ μὲν δάσος ἀπέμεινε γυμνὸν καὶ ἀποκλειστικῶς σχεδὸν μαντζουρανόφυτον, ἀλλ' ὁ πύργος ἐστολισθῆ μὲ τρεῖς υἱοὺς θαυμασίας σωματικῆς καὶ πνευματικῆς ἀναπτύξεως, οἱ ὁποῖοι ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ σχολεῖον μὲ λαμπρὰ διπλώματα καὶ μὲ λαμπρὰν . . . ἔρξιν. Καὶ ὅσω διὰ τὰ διπλώματα, ὁ ἱππότης Μαντζουράνας ἔχαιρετο πολὺ ἄλλ' ὅσω διὰ τὴν ἔρξιν, ἐμελαγχόλει ἀριστά. . .

Ὁ Θεὸς ἐπροέβλεπε τοὺς ἀδελφοὺς Μαντζουράνα μὲ τρεῖς ἐντελῶς διαφορετικοὺς χαρακτήρας. Ἐκ τούτου καὶ αἱ

Ἐἰς τὴν κορυφὴν ἐνδὲ τῶν βράχων τούτων ὑπῆρχε παλαιὸς ἀρχοντικὸς πύργος. (Σελ. 277, στ. α΄.)

τρεις έντελώς διαφορετικά κλίσεις των.

Ο Ιωάννης, ο μεγαλύτερος, ήτο πολύ δυνατός εις τὰ ἑλληνικά καὶ τὰ λατινικά. Ἀλλά περισσότερο ἀπὸ τὰς ἀρχαίας γλώσσας, ἤγάπα κάτι ἄλλο. Εἶχε διέλθῃ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν διασχίζων διὰ λέμβου τὰ ὕδατα τοῦ Ἀετ-γῆρος. Ἐκτοτε χρονολογεῖται ὁ ἔρωσ τοῦ πρὸς τὰ ναυτικά, ἡ κλίσις του πρὸς τὸ ὕδωρ.

Ο Πέτρος, ὁ δευτερότοκος, πολὺ δυνατός εις τὰ μαθηματικά, ἀνώτερα καὶ κατώτερα, ἔτρεφεν ὄνειρα ἀεροναύτου. Εἶχε διέλθῃ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν διασπιδάζων μὲ μικρὰ χάρτινα ἀερόστα-τα καὶ μὲ αετούς. Ἐκ τούτου ἡ κλί-σις του πρὸς τὸν ἀέρα.

Ο Στέφανος πάλιν, ὁ τρίτος καὶ τε-λευταῖος, ἤγάπα τὴν ἀργίαν καὶ τὴν ρέμβην, δὲν ἠσθάνετο δὲ καμμίαν ἰδιαι-τέραν κλίσιν, καμμίαν προτίμησιν διὰ τίποτε. Τῷ ἤρσεκε νὰ περιφέρεται ἀσκό-πως, νὰ ἐξαπλώνεται ἐπάνω εἰς τὴν χλόην καὶ νὰ κυττάζῃ τὸν ἥλιον ἢ τὴν σελήνην. Ἦτο ὀκνηρὸς καὶ φιλόσοφος, κάλιστα πράγματα καὶ τὰ δύο, καθαυτὸ ἀνοησία, καὶ τὸσφ μᾶλλον, καθ' ὅσον ἡ φιλοσοφία του συνίστατο εἰς τὸ νὰ μὴ κάμνη τίποτε καὶ νὰναμένη τὰ πάντα ἀπὸ τὴν προστασίαν τῆς νεράιδας Μαν-τζουράνας!

Ἐπομεν ἤδη ὅτι εἰς γηραιὸς ὑπηρε-της συναπλήρου τὸ προσωπικὸν τοῦ πύρ-γου. Ὀνομάζετο Λευκίας καὶ ἦτο συγ-χρόνως κηπουρὸς, μάγειρος, οἰκονόμος τοῦ πύργου καὶ θαλαμηπόλος τοῦ ἱππό-του. Ὁ κύριός του ἐμίσει φοδερὰ τὴν φλυαρίαν διὰ τοῦτο ὁ ὑπηρετῆς του δὲν ὠμίλει καὶ δὲν ἀπεκρίνετο εἰμὴ διὰ νευ-μάτων, σπουδάσας ἐν εἰδικῶν βιβλίον τοιαύτης ἀφώνου συνεννοήσεως, ἐκ τῶν ἐν χρήσει εἰς τινὰ Μοναστήρια, ὅπου ἡ ὀμιλία ἀπαγορεύεται, καὶ τὸ ὅποιον ἐπί-τηδες εἶχε ξεθάψῃ ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην του ὁ κύριος Μαντζουράνας. Παραδείγ-ματος χάριν, εἶνε Παρασκευὴ καὶ ὁ Λευ-κίας θέλει νὰ μάθῃ τί εἶδους ἰχθὺν ἐπι-θυμῆ νὰ φάγῃ ὁ κύριός του; Μιμνείται τὴν οὐρανὸν τοῦ ἰχθύος, κινῶν τοὺς δα-κτύλους κατὰ τρόπον ἰδιαιτερον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐμφαίνεται τὸ εἶδος. Θέλει νὰ εἴ-πη τίποτε περὶ γάλακτος; Φέρει τὸν μικρὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα, καὶ ἀθη-λάζει ὅπως τὸ βρέφος. Καὶ οὕτω καθεξῆς.

Καὶ τώρα, ἀφ' οὗ ἀνεγνώσατε καὶ ἐμάθατε ὅλα αὐτὰ, ἐτοιμασθῆτε νὰκού-σετέ τὴν ἀληθῆ, ἀν καὶ κάπως παρά-δοξον, τὴν διασπιδαστικὴν, ἀλλὰ καὶ πολὺ διδακτικὴν ἱστορίαν τῶν τριῶν ἀ-δελφῶν, Ἰωάννου, Πέτρου καὶ Στεφά-νου Μαντζουράνας.

[Ἐπεται συνέχεια]
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Αἰμῆ Ζιρών.)
ΦΟΙΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΙ ΕΙΔΕΝ Η ΣΕΛΗΝΗ

Ἀκόψῃ δὲν φαίνεται ἡ Σελήνη, ἡ ἀγαπητὴ μου φίλη, ἡ ὁποία κάθε νύκτα μου διηγείται ἀπὸ μίαν ὠραίαν ἱστορίαν, διὰ νὰ τὴν λέγω ὕστερα εἰς τὰ καλά παιδιὰ.

Μαῦρα καὶ πυκνὰ σύννεφα σκεπάζουν τὸν οὐρανόν. Κάθημαι μόνος εἰς τὸ πα-ράθυρον τοῦ μικροῦ μου δωματίου, καὶ αἰσθάνομαι τὴν μόνωσίν μου ἀκόμη με-γαλητέραν, κυττάζων κατὰ τὸν οὐρα-νόν, ἀλλὰ μὴ βλέπων καὶ τὴν φίλην μου Σελήνην, ἡ ὁποία τώρα βέβαια θὰ ἔχῃ ἀνατελεῖ. Ὡ, ἀν δὲν ἦσαν τὰ σύν-νεφα, θὰ τὴν εἶδεπα καὶ ἀπόψε.

Καὶ συλλογίζομαι: Τί ἀρὰ γε θὰ μου ἔλεγε πάλιν ἡ Σελήνη; Ποίαν ὠραίαν ἱστορίαν θὰ μου διηγείτο, διὰ νὰ τὴν εἴ-πω ὕστερα εἰς τὰ καλά παιδιὰ;

Πόσα ἤξευρε, πόσα εἶδεν ἡ γηραιά μου φίλη ἀπὸ τὸν καιρὸν ποὺ ἐδημιουρ-γήθη! . . . Αἱ ἀκτίνες τῆς ἐφώτισαν τὰ ὕδατα τοῦ Κατακλύσμου. Μὲ τὸ ἴδιον γλυκὺ μειδιάμα, τὸ ὅποιον μοῦ χαρίζει τόσον συχνά, ἐχαίρεισεν ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ θάλου τὴν Κιβωτὸν τοῦ Νῶε, καὶ πρὸ τῆς περιστερᾶς ἀκόμη, ἔφερον εἰς τοὺς ἐνοίκους τῆς τὴν παρηγορίαν, ὅτι μετ' ὀλίγον ἐκ τῶν ὑδάτων θάνεκυ-πτεν ἡ γῆ μὲ τὴν χλοερὰν τῆς στο-λήνῃ. . . Ὅταν ὁ λαὸς Ἰσραὴλ ἐκά-θητο παρὰ τὸν ποταμὸν Βαβυλῶνος καὶ ἐθρήνηε τὴν συμφορὰν του, ἡ Σελήνη ἠτένισε μὲ λύπην τὰς ἰτέας ἐπὶ τῶν ὀ-ποίων οἱ ἐξόριστοι εἶχον ἀναρτήσῃ τὰς λύρας των. . . Ὅταν ἐπὶ τῆς Ἀκρο-πόλεως ἐτελείωσεν ὁ Παρθενὸν καὶ ἔ-λαμψεν ὁ περικαλλὴς μαρμάρινος Ναός, πρῶτῃ ἡ Σελήνη ἔστειλε φιλήματα θαυμασμοῦ εἰς τὸ ἀθάνατον ἔργον τοῦ Ἰκνίου καὶ τοῦ Φειδίου. . . Αὕτῃ ἐ-πίσης ἐφώτισε καὶ τὸν Ναπολέοντα μὲ τὸ μελαγχολικὸν τῆς φῶς, ὄνταν ἐξόρι-στος εἰς τὴν Ἀγίαν Ἐλένην, ἐρρέμβα-ζεν ἀπὸ τοῦ ἐρήμου βράχου του, βλέ-πων τὸν ἀπέραντον Ὀκεανὸν καὶ πλά-των φιλόδοξα ὄνειρα.

Ὡ, πόσα, πόσα πράγματα ἠμποροῦσε νὰ μας διηγῆθῃ ἡ Σελήνη! Αἱ αὕτην ὁ κόσμος εἶνε ὡς ἐν παμμέγιστον βι-βλίον, πλήρες εἰκόνων καὶ ἱστοριῶν, ἐκ τῶν ὠραιότερων.

Γηραιά μου φίλη, λοιπὸν ἀπόψε δὲν θὰ σε ἴδω; Δὲν θὰ γράψω εἰς τὸ βιβλίον μου τὴν ἱστορίαν ποὺ θὰ μου διηγείσο, καὶ δὲν θὰ προσθέσω μίαν εἰκόνα; — Ἀλλ' ἰδοὺ! Τα σύννεφα διεσχίσθησαν καὶ μία ἀκτίς ἀργυρᾶ ἔλαμψε καὶ μ' ἐφώτισεν ἐξαίφνης. Μόλις εἶδα τὸ ἴλαρὸν προσω-πον τῆς Σελήνης, καὶ τὰ σύννεφα τὸ ἐσκέπασαν πάλιν ἀμέσως. Ἀλλ' ἡ γη-ραιά μου φίλη δὲν ἠθέλησε νὰ με ἀφή-σῃ χωρὶς ἓνα κᾶν χαριετισμὸν!

(Ἐκ τῶν τοῦ ΑΝΔΡΕΩΝ)

ΑΥΘΕΝΤΗΣ ΚΑΙ ΔΟΥΛΟΣ

Πλούσιός τις, δέσας ποτὲ τὸν δούλον του εἰς ἓν δένδρον, τὸν ἔδερεν ἀλύπη-τα. Δερβίτης, διερχόμενος ἐκαίθηεν, ἡ-γανάκτησε καὶ εἶπε:

— Τέκνον μου, ὁ παντοδύναμος καὶ πολυεὐπλαγγχὸς Θεός, ἀφ' οὗ ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ὁμοίον σου, τὸν ἔ-ταξεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν σου καὶ σ' ἔκα-με κύριόν του καὶ αὐθέντην του. Ἔσο λοι-πὸν εὐγνώμων πρὸς τὸν Θεόν, συλλογι-ζόμενος τοῦτο, καὶ μὴ μεταχειρίζεσαι εἰς τὸ ἐξῆς μὲ τόσην σκληρότητα τὸν ἄνθρωπὸν σου, μήπως κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως αἰσχυνθῆς, ἀν ὁ δούλος αὐτὸς φανῇ καλλίτερός σου. . . Τὸ θλιβερώτερον θέαμα, τὸ ὅποιον θὰ πα-ρουσιάσῃ ἡ ἡμέρα τῆς Κρίσεως, εἶπεν ὁ προφήτης, θὰ εἶνε τὸ νὰ βλέπῃ τις εὐ-σεβεῖς μὲν καὶ ἀγαθοὺς δούλους εἰς τὸν παράδεισον, σκληροὺς δὲ καὶ ἀπανθρώ-πους κυρίους εἰς τὴν κόλασιν!

(Ἐκ τῶν τοῦ Πέρσου ποιητοῦ ΣΑΛΛΗ)

«Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ»
«ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Πράγματα καὶ θαύματα ἔχω νὰ σας ἀναγγεῖλω σήμερον.

Δύο φίλοι μου ἐκ τῶν μᾶλλον ἀρωσιω-μένων, ὅπως, πιστεύω, εἶνε οἱ περισσοτέ-ροι φίλοι μου, ὁ Χαρίλαος Π. Φί-τσιος καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Ι. Ζά-χος — τοὺς ὁποίους θὰ ἐγνωρίζετε καλλί-τερα ἀν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ εἴπω τὰ ψευ-δωνυμὰ των, — ἔβρυσαν πρὸ πολλοῦ ἓνα σύλλογον, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Μικρὸς Σύλλογος» τοῦ ὁποίου ἀποκαλειστικὸς σκο-πὸς εἶνε ἡ διάδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας.

Τὰ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Συλλόγου τούτου, ὡς καὶ τὰποτελέσματά του, εἶχον σκοπὸν νὰ τα τηρήσουν μυστικά μέχρι τῆς 1 Ἰα-νουαρίου 1898, διὰ νὰ μου κάμουν, τότε μόνον, μίαν ὠραίαν ἐκπλήξιν. Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Χαρίλαου Κόσμου τοῦ ἐνῆνεκα νὰποκαλύψουν ἀπὸ τώρα τὸν Σύλλογόν των, τὸν ὅποιον εἶχον ἰδρύσῃ, σημειώσατε, πολὺ πρὶν ἀναγνώσουν τὰ περὶ τῶν Ἀγγλικῶν Συλλόγων, ἐμπνευ-σθέντες τὴν ὠραίαν ἰδέαν μόνον ἐκ τῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης των!

Αὐτὰ μοῦ γράφουν ἐν κοινή ἐπιστολῇ καὶ οἱ δύο, καὶ μοῦ ἐσωκλείουν τὰς ὠ-ραίας καὶ εὐγλώτους ἐκλήσεις τὰς ὁποίας ἐτύπωσαν — μὲ χρυσὰ γράμματα μάλιστα, — καθὼς καὶ τὰ διπλώματα τῶν Μελῶν τοῦ Συλλόγου, τυπωμένα ἐπίσης, καὶ ἐν σχέδιον κανονισμοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐτυπώθη ἀκόμη.

Κατὰ τοῦτον, ὁ «Μικρὸς Σύλλογος» ἀ-ποτελεῖται ἀπὸ τοὺς ἰδρυτὰς (Ζάχον καὶ Φί-τσιον) ἀπὸ τοὺς Ἀντιπροσώπους των εἰς ἄλλας πόλεις καὶ ἀπὸ τὰ Μέλη. Ἐδρα τοῦ Συλλόγου εἶνε ἡ Χαλκίς (οἱ ἰδρυτὰ εἶνε ἐκ Βόλου, ἀλλὰ τώρα μένουσιν ἐν Χαλκίδι.) Διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς Μέλος

τοῦ Συλλόγου ἢ Ἀντιπρόσωπος, ἄρκει νὰ εἶνε συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως καὶ νὰ ποταθῇ πρὸς τοὺς ἰδρυτὰς. Ἐκτοτε δὲ κα-θῆκον του θὰ εἶνε νὰ ἐνεργῇ, καθ' ὃν τρό-πον ἔρξει ὁ κανονισμὸς τοῦ ὁποίου θὰ λά-βῃ γνώσιν, ὑπὲρ ἐγγραφῆς νέων συνδρομη-τῶν εἰς τὴν Διαπλάσιν.

Αὐτὰ ἐν συνόψει περὶ τοῦ «Μικροῦ Συλ-λόγου» τὸν πρώτου ἰδρυθέντος. Ἐγὼ δὲν ἔχω παρὰ νὰ εὐχαριστήσω θερμῶς τοὺς ἀ-γαπητοὺς μου φίλους Ζάχον καὶ Φίτσιον, — καθὼς καὶ τὸν Θεοῦ κуди δ η ν δ ν Ἰστορικόν, ὁ ὁποῖος μοῦ γράφει ὅτι συνεργάζεται μετ' αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ Συλλό-γου, — διὰ τὸ ἔξοχον τοῦτο δειγμὰ τῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης των.

Καὶ ἐν Ἀθήναις ἐπίσης γίνεται σκέψις περὶ ἰδρύσεως Συλλόγου. Ἐλαβα ἤδη ἐπι-στολὴν ἐνθουσιώδη παρὰ τοῦ Οἰδίου οδοῦ Τυράννου, ὁ ὁποῖος συνεννοεῖται μετὰ τοῦ Μάρκου Πρίγκιπος (διελθόντος κατ' αὐτὰς εἰς Ἀθηνῶν) σκοπεῖ ὠρισμένως νὰ προβῇ εἰς τὴν Ἰδρυσιν τοιοῦτου σωμα-τείου ἐκ συνδρομητῶν μου καὶ ζητεῖ τὰς ὁδηγίας μου.

Ἄν ἐνθυμηθῆτε τώρα καὶ τὰς ἄλλας ἐ-πιστολάς τὰς ὁποίας ἔλαβα — καὶ λαμβάνω πλείστας καθημερινῶς, — παρὰ συνδρομη-τῶν μου, ἐπιδοκιμαζόντων τὴν ἰδέαν καὶ προθυμῶν νὰ ἐργασθῶν ὑπὲρ αὐτῆς, δύνα-σθε νὰ συμπερανετὲ ἀσφαλῶς, ὅτι ὑπάρχει ἤδη δ ε δ η λ ο μ ε ν η μια γενικὴ τάσις καὶ προθυμία, ἡ ὁποία ἐπιτρέπει τὴν πρα-γματοποιήσιν ἓνος μεγάλου καὶ ἀληθῆς λαμπροτάτου σχεδίου.

Τὰ σκέδιον εἶνε νὰ ἰδρυθῶν πολλά σω-ματεῖα ἐκ συνδρομητῶν μου — θὰ ἴδωμεν πῶς θὰ ὀνομασθῶν, — ἀνὰ ἐν εἰς ἐκάστην πό-λιν, μὲ κέντρον τὰς Ἀθῆνας. Ὁ σκοπὸς των δὲν θὰ εἶνε μόνον ἡ διάδοσις τοῦ φύλ-λου μου, θὰ ἔχουν καὶ ἄλλον προωρισμὸν, ἐπίσης εὐγενῆ καὶ ὑψηλόν. Οἱ Ἑλληνοῖαι-δες φαίνεται ὅτι ἔχουν τὴν φιλοδοξίαν νὰ ὑποστηρίξουν καὶ νὰ βελτιώσουν διὰ τῆς διαδόσεως τοῦ περιοδικῶν των ἄλλ' ἔχουν βεβαιῶς καὶ ἄλλας φιλοδοξίας, καὶ ἄλλα ἰδεῖσθαι, τὰ ὁποία ἐπίσης δύνανται νὰ θε-ραπεύσουν καὶ νὰ καλλιεργήσουν οἱ τοιοῦ-τοι Σύλλογοι.

Ἄλλ' αὐτὰ ὅλα, καθὼς σὰς εἶπα, εἶνε ἀκόμη ἐν σχεδίῳ. Θὰ το μελετήσω καλά, καὶ κατοπὲ θὰ σας εἴπω, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ. Φαίνεται ὅτι μία ἀπὸ τὰς μεγαλύτερας καινοτομίας τοῦ 1898 θὰ εἶνε οἱ Σύλλογοι. Πρέπει πρὸς τοῦτο νὰ συνεργασθῶμεν ὅλοι. Ἀναμένω λοιπὸν τὰς σκέψεις σας καὶ τὰς ἐντυπώσεις σας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸν-Τῶν, σὲ ποιά βιβλίον θέλεις νὰ σου πα-τήσω αὐτὸ τὸ ἄνθος, διὰ νὰ μὴ το ἀνοίξῃς καὶ χαλάσῃ.

— Ἀ . . . ἔτι γραμματικὴ μου!

Ἐστὰλη ἐπὶ τοῦ Ἀνδρέου Ἀργυροῦτου

— Καλέ, καινούργιο σπῆτι κτίζει ὁ πατέ-ρας σου;

— Δὲν ἠμποροῦσε βέβαια νὰ κτίσῃ παλῆ! . . . Ἐστὰλη ἐπὶ τῆς Ἀργίας Ἀμερικανίδος.

ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΑΣ συνιστῶ τὸ νέον μυθι-στόρημα, τὴν «Οἰκογενεῖαν Μαντζουράνα», τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἀπὸ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον καὶ θὰ διαρκῆσῃ μέχρι τέλους τοῦ 1897. Εἶνε ἔργον τοῦ γάλλου συγγραφέως Αἰμῆ Ζιρών, τοῦ ὁποῖου ἡ χάρις, ἡ εὐ-φροσύνη, τὸ χροῖμα, ἡ ἐ-κρηστικότης, θὰ σας μαγεύσουν. Σπανίως ἀνεγνώσα κλίον ἔτυ-πνον καὶ πλέον ἀνδιαφέρων μυθιστόρημα ἀπὸ τὴν «Οἰκογενεῖαν Μαντζουράνα». Θὰ σας παρου-σιάσῃ ἐκπλήξεις, τὰς ὁποίας οὔτε κᾶν φαντά-ζεσθε, ἀναγνώσκοντες τὸ ἀ' κεφάλαιον. Τοῦτο μόνον σὰς λέγω: ὅτι ἔχει σκηνὰς εἰς τὸν ἀέρα, μέσα εἰς ἀερόστατον ἔχει σκηνὰς εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης! ἔχει σκηνὰς εἰς τὰ ἐγ-κλιτὰ τῆς γῆς! Ἐπὶ πλέον δὲ κοσμεῖται καὶ μὲ πλῆθος εἰκόνων, ὅσων καὶ τὸ μυθιστόρημα ὠραίων καὶ περιέργων. — Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ διδακτικώτερα καὶ ἠθικώτερα βι-βλία τοῦ κόσμου ἄλλως δὲν θὰ τὸ ἐπέλεγα ποτε, ὅσον τερπνὸν καὶ ἀν ἦτο!

Ἐν χαριτωμένον ἀνεκδοτὸν τῆς φιλότατης μου Γλωσσῆς Ἑλληνίδος: Ἐγνώρισ μίαν δεσπο-νίδα ἕως 15 ἐτῶν, ἡ ὁποία ἤλθε κατ' αὐτὰς εἰς Ἀγγλίαν. Ἡ πρώτη τῆς σκέψις ὑπῆρξε νὰ τὴν κάμῃ συνδρομητριά μου! ἀλλ' ἡ δεσποινὴς τῆ ἀπάντησε: «Ἡ Διάπλασις εἶνε πολὺ μικρὰ δι-ἐμὲ». Τότε ἡ Γλωσσῆς Ἑλληνίδος ἐκείνη: «Ἄφ' οὗ ἡ Διάπλασις εἶνε μικρὰ δι' αὐτήν, πόσω μᾶλλον ἐγὼ!» Καὶ ἔκτοτε δὲν τὴν ἐ-πλησίασε πλέον!

«Ὀλομυροῦταις μοῦ γράφει ἓνα σωρὸ πράγματα — καὶ τί ὠραία! — ἀπὸ τὴν ἐν Κηφισ-σίᾳ ἐπαυλίῳ του. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, λυπεῖται διὰ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐσπαθῶσῃ, διότι ἐκεῖ μόνον παιδιὰ καλῶν οἰκογενεῶν κατοικοῦν, τὰ ὁποία ὅλα εἶνε συνδρομητῆί μου. Προσθέτει δὲ: «Καλὴ οἰκογενεῖα ἄνευ σοῦ, δὲν εἶμπορεῖ νὰ ὑπάρῃ!» Τί κολακευτικόν!

«Ὅχι βέβαια, Μονάκριβη Λαρά! Θέλεις ἐσὺ νὰ μ' ἐρωτήσῃ κανεὶς, ποία εἶνε αὕτῃ ἡ Μο-νάκριβη Λαρά, ποὺ ἔχει τὸσφ ὠραίων ψευδι-σμων, καὶ ἐγὼ νὰ γράψω ἐδῶ φαρδύ-πλατὺ τὸ ὄνομα σου; Ποτέ!

«Τόσος τρόμος μὲ κατέλαθεν, θὰν μοῦ εἶπαν ὅτι πυρκαϊὰ ἐξερράγη εἰς τὴν ὄδον Αἰδίου, μοῦ γράφει ἡ ἀγαπητὴ μου Ἰρυσὴ Ἀκτίς, ὥστε ἤρχισα νὰ κλαίω, νὰ κάμνω κακὸ μέγιστον. τότε δὲ μόνον ἠσῆγασα θὲν μ' ἐβεβαίωσαν ὅτι ἡ πυρκαϊὰ ἀπέχευε πολὺ ἀπὸ τὸ Γραφεῖόν σου». Μὰ τί ἀγάπη εἶνε αὕτῃ!

Κόλλας δλόκληρες θέλει γὰ νὰ μου πῆ ὅσα ἔχει νὰ μου πῆ, ἡ γλυκεία Ποιμενική Φλο-γέλα. Αὐτὴν τὴν φορὰν ἔμεις οὔτε μίαν κάλλαν δὲν γαμίσει. Πῶς συμβαίνει αὐτό; Μήπως ἀλή-θεια πιστεύεις ὅτι μὲ καλίζει;

Κρίσεις τῆς Ἀναπομιποῦλας περὶ τῆς πυρ-καϊῆς: «Ἄν ἀφαιρέσῃ τις τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους ἔχει καὶ τὰς ζημίας τὰς ὁποίας φέρει (μικρὰ πράγματα, βλάβες . . .) ἡ πυρκαϊὰ εἶνε κᾶτι τι ἔτακτον, καὶ προφανῶς τὴν νύκταν». — Τὸ «θῦμα τοῦ Φθίνου» τιμᾶται δραχμὰς 3,50. Συμφωνῶ, Κουταλιανέ, διὰ ἀπὸ τὰς δυσκο-λωτέρας Πν. Ἀσκήσεις εἶνε τὰ Μαγικά Γράμ-ματα. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι δὲν εἶνε καὶ μία ἀπὸ τὰς ὠραιότερας! Ἐπειτα πολλοὶ φί-λοι μου, — ὑπάρχουν βέβαιαι, διάφορα γούστα, — προτιμοῦν τὰς δυσκολώτερας.

Ἐννοεῖται, ἀγαπητὴ Ἐστωρ Δουδάλα, ὅτι, ἀφ' οὗ κατ' ἀνάγκην θὰ εἰσέλθῃς εἰς γερμανικὸν Γυμνάσιον, πρέπει νὰ ἐξεκολληθῆς τὰ ἑλλη-νικά κατ' οἶκον, διότι τέσσαρις ὥραι τὴν ἔβδο-

μάδα δὲν φθάνουν, καὶ μάλιστα διὰ τὸν εὐρι-σκόμενον εἰς ἔξοτον τόπον.

Πιστεύω, Νύμφη τῆς Ἀθόδου, ὅτι δὲν ἐγά-θησαν τὰ τετράδια ποὺ σου ἔστειλα κατὰ τὴν ἀπουσίαν σου. Θὰ σοῦ τα ἔστειλαν ἀπὸ τὸ σπίτι. — Ἀ, εὐρίσκεισαι εἰς θαυμασίαν ἐξοχὴν! Ἀγαπητὴ μου Βίβια Γέρουθεν, τὸ ψευ-δωνυμὸν ποὺ ἤρξατε πὸ ἔχει ἄλλη. Ἐχάρην πολὺ ποὺ μοῦ ἔγραψες καὶ ἐπέκλω νὰ μου γράψῃς συχνά.

Πολὺ μὲ νύχαριστήσεν ἡ περιγραφή τῆς ἐκ-δρομῆς σου, Νεράϊδα τοῦ Ἀλεῖου. Ἐλαβα δὲ καὶ καί τι: ὅτι καὶ τὰ Ἀμύρα, τῆς Στρα-πούριαις καὶ ἐν γένει εἰς ὅλα τὰ χωρία τῆς Ἀνδρού, δὲν χορεύουν εἰς τὸ ὑπαίθριον, ὅπως εἰς τὰ χωρία τῆς Ἀττικῆς καὶ ἄλλου, ἀλλὰ μέσα εἰς τὰς οἰκίας. Χορεύουν δὲ μὲ πολλὴν χάριν ὅχι μόνον σὺν τῶν ἀλλὰ καὶ εὐρωπαϊκῶν χορῶν. Σὺ λοιπὸν τί ἐχόρευσες;

Ὁ φίλος μου Ἀνδρέου Βόζωνος ἐνόησεν, διὰ εἰς τὴν λύσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 328 Συνθέσεως λέξων ἐγρᾶφῃ ἐσφαλμένως Ἀναξαγόρας ἀντὶ νὰ γραφῇ τὸ ὄρθον Ἀναξάνδρος. Καὶ τῷ ἔντι: «Ὁ Αναξαγόρας δὲν ἦτο βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀλλὰ τοῦ Ἄργους, θὰ ἐξακρατηρίστω δὲ μᾶλ-λον ὡς φιλόσοφος, διδάσκαλος καὶ φίλος Περικ-κλέους καὶ Σωκράτους. Ἀπαναγίης ὁ Ἀνα-ξανδρος ὑπῆρξε βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Εὐρυκράτους, ἐκ τοῦ ὅκου (καὶ ὅχι τῆς οἰκίας) τῶν Ἀγιδῶν. Βλέπετε τί σοφὸς ποὺ εἶνε ὁ Ἀνδρέου Βόζωνος!

Τὶ εὐγενὲς τὸ Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου! Πό-σον τὸ εὐχαριστῶ! . . . Μὲ προσκαλεῖ νὰ ὑπάγω νὰ μένω ἄνευ ὅλων εἰς τὴν ἐξοχὴν σου, τὴν ὀ-ποίαν μοῦ περιγράφει μὲ τὰ ὠραιώτερα χρώ-ματα, καὶ μοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ διασκεδάσω λαμπρά. Φρονεῖ μάλιστα ὅτι αὐτὴ τὴ δουλειὰ πρέπει νὰ κάμνω θύον τὸ καλοκαίρι, καὶ γυρῶν ἀπὸ ἐξοχῆς εἰς ἐξοχὴν, φιλοενομένη ὑπὸ τῶν φίλων μου καὶ ἀναπαυομένη ἀπὸ τοὺς κόπους ποὺ κάμνω δι' αὐτοὺς. — Καί: ἔλλὰ τὸ φύλλον!

Τὸ πουλάκι μου ἐπέταξεν ἐκ τὴν Σύρον καὶ ἤκουσε τὸν φιλοτάτον μου Μικρὸν Ἰαπέα νὰ λέγῃ πρὸς ἓνα φίλον του: «Νὰ γραφῆς εἰς τὴν Διάπλασι! εἶνε ὠραῖον περιοδικόν, καὶ γυρᾶς 7 δραχμὰς ἀπὸ τὴν μαμὰ σου καὶ θὰ μου τὰς δώσης νὰ σε γράψω». Δύο λόγια καὶ δεμίνα, ποῦ λέγει ὁ λόγος!

Ἐν ἐπιστοδίον ἐκ τῶν μυριῶν τῆς πυρκαϊᾶς μοῦ διηγείται ἡ Τοξότης Ἀρτεμῖς. Λυποῦνται ἔκλεψαν τὸ πορτοφόλι μίαις πτωχῆς γυναίκης, ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ἰδῇ τὴν πυρκαϊάν. Τὸ πορτο-φόλι τῆς εἶχε μέσα 30 δραχμὰς, τὰς ὁποίας ἡ πτωχὴ πρὸ ὀλίγου εἶχε δανεισθῆ ἀπὸ μίαν φί-λην τῆς, διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ ἐνοικίον τῆς. Φαν-τασθῆτε λοιπὸν τί θρήνος ποὺ ἔγινεν. . . ἡ καμένη!

Ἐλαβα ὑπὸ σημειώσιν τὴν πρότασιν σου, Φιλέλλην Μικρασιάτα, καὶ θὰ σκεπθῶ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ. Ὡς πρὸς τὰς ἀνταλλαγὰς, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς παράπονον, διότι πάμπολλοι σοῦ ἔστειλαν τετράδια καὶ ὀ-λονιὸν σοῦ στέλλουν. Νομίζεις ὅτι ἄλλοι ἔλαβαν περισσότερα;

Αἱ τοιαῦτοι εἶδους ἀσκήσεις, Ἀλεξάνδρος Οἰκογενεῖαν, (κινεζικὸν συνδυασμὸν, προβλή-ματα δάμιας, γεωμετρικὰ παίγνια κτλ.) ἀπαι-τοῦν πολλὸν τόπον — καὶ ἐγὼ, βλέπει, τόπον δὲν ἔχω δι' αὐτὸ τὰς καθήρησας — τοὐλάχιστον μέχρι μελλούσης ἀνήξεως τοῦ φύλλου μου. Τὰ ἄλλα ποὺ μοῦ γράφεις περιεργότατα, καὶ θὰ τα χρησιμοποιήσω.

Περιμένω γράμμα τοῦ ἀδελφοῦ σου, φίλτατε Ρωμύλε, ὁ ὁποῖος λαμβάνει τὴν θέσιν σου. Ἀλλὰ μὴ νομίσῃς, ὅτι σὺ χάνεις πλέον τὸ δι-καίωμα νὰ μου γράψῃς, καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς, καὶ νὰναλλάξῃς Μυ-στικά κτλ. Δι' αὐτὸ οὔτε πὲ ἀποχαριτω, οὔτε τὰς πληροφορίας σου μεταδίδω.

Λευκὸς Ἄχνη, ἔγραφα ἤδη τῆς ἐξαδέλφης

